

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **L. K.**, bytem S., Č., zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezídium**, Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ve věcech kázeňských ze dne 14. 2. 2013, č. j. PPR-27797-4/ČJ-2012-990131,

t a k t o :

I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ve věcech kázeňských č. j. PPR-27797-4/ČJ-2012-990131, ze dne 14. 2. 2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ve věcech kázeňských ze dne 14. 2. 2013, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech kázeňských č. 287/2012 ze dne 29. 11. 2012, a to tak, že text části výroku ve znění „ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se v úmyslu nepřímém (§ 50 odst. 3 písm. b) služebního zákona“ byl nahrazen textem „ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se v nedbalosti nevědomé (§ 50 odst. 2 písm. b) služebního zákona“. Kázeňského přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 17. 9. 2012 v 08.15 hodin, tedy v době, kdy od 08.00 hodin vykonával denní směnu na ICP na mezinárodním letišti P., byla u něj naměřena dechovým analyzátořem alkoholu hodnota 0,74 promile alkoholu v dechu; tato orientační dechová zkouška byla v 08:26 hodin opakována s výsledkem s hodnotou 0,80 promile alkoholu v dechu a znovu v 08:48 hodin s pozitivním výsledkem 0,68 promile alkoholu v dechu. Při lékařském vyšetřeni na ovlivnění alkoholem

bylo laboratorním vyšetřením krve žalobce potvrzeno jeho ovlivnění alkoholem v průběhu služby dne 17.9.2012 prokazatelně s tím, že v jeho krvi byl zjištěn alkohol ve výši 0,55 promile..

Žalobce v podané žalobě namítl, že odvolací orgán zcela opomenul podmínky, za nichž lze uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti, jak je stanoví ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, který z tam uvedených důvodů použil. Z rozboru provedeného žalobcem vyplývá, že nebyl dán žádný z těchto důvodů a tedy že mu byl kázeňský trest uložen neoprávněně. Služební funkcionář rovněž nesprávně odůvodnil svůj postup podle ust. § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. Pokud uvedl, že přihlédl k okolnostem, za nichž byl kázeňský přestupek spáchán, k žalobcovým pohnutkám a k dosavadnímu plnění služebních povinností, pak žádnou z těchto skutečností nekonkretizoval. Služební funkcionář tak rozhodl, aniž by zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na tom, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a že je prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalobce svým jednáním porušil služební slib, když při výkonu služby nedodržel právní a služební předpisy, a tudíž důvod uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti podle ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru je přezkoumatelně určen. Rozhodnutí obou stupňů identifikují porušení zákonných ustanovení, které měly za následek uložení kázeňského trestu, a jsou z nich zřejmé i úvahy služebních funkcionářů při hodnocení výkladu právních a služebních předpisů.

Při jednání dne 22. listopadu 2016 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v žalobě především namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí soustředil na „premisu“, které předpokládají ustanovení o porušení služební kázně, ale zcela opomenul podmínky, za nichž lze uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Z ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru vyplývá, že předmětný trest lze uložit za

- a) kázeňský přestupek se zvláště škodlivým následkem,
- b) porušení povinností vyplývajících z omezení práv příslušníka,
- c) jednání, kterým příslušník porušil služební slib,
- d) opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka,
- e) jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka,
- f) za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

Z rozhodnutí služebního funkcionáře není zcela jasné, který z uvedených důvodů použil při uložení kázeňského trestu a ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru není v rozhodnutí ani citováno. Služební funkcionář se omezil na ničím blíže nezdůvodněné tvrzení, že pppap. L. K. svým jednáním porušil služební slib, při výkonu služby důsledně nedodržel právní a služební předpisy a ohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalobce v návaznosti na to k jednotlivým předpokladům pro uložení kázeňského trestu odnětí služební

hodnosti uvedl, že zjevně nespáchal kázeňský přestupek se zvláště škodlivým následkem, protože služební funkcionář takto jeho kázeňský přestupek výslovně neoznačil. Žalobce neporušil ani povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka. Rovněž konstatování, že žalobce porušil služební slib, není blíže konkretizováno; obsah služebního slibu uvedeného v § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru tvoří obecná deklarace toho, co příslušníkovi ukládají jiná ustanovení zákona o služebním poměru, případně další právní a služební předpisy. Služební funkcionář v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vyjmenoval celou řadu ustanovení zákona o služebním poměru a služebních předpisů, které žalobce měl svým jednáním porušit, ovšem ze znění služebního slibu nelze dovodit, že jeho porušením je jakékoli a jakkoli intenzivní porušení právního a dokonce i služebního předpisu, tedy například i zcela bagatelní jednání. Ustanovení o služebním slibu nelze vykládat dogmaticky se závěrem, že každé porušení služebního předpisu zakládá povinnost služebního funkcionáře uložit za toto porušení kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Dále žalobce poukázal na to, že služebním funkcionářem deklarované „nedodržování“ právních a služebních předpisů vyvolává užitím nedokonavého vidu dojem, že jde o stav trvající, avšak žalobci byl uložen kázeňský trest jen za jedno jediné porušení zákona o služebním poměru. Služební funkcionář rovněž v odůvodnění rozhodnutí nevysvětlil, jakým jednáním bylo naplněno tvrzení, že žalobce ohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru: pojem dobrá pověst bezpečnostního sboru přitom patří k neurčitým právním pojmům, které je služební funkcionář podle ustálené legislativy povinen v odůvodnění vyložit. Žalobce též namítl, že nebyla naplněna ani podmínka, že se jedná o opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, protože v tomto období mu nebyly uloženy kázeňské tresty, ale pouze kázeňský trest jediný. Žalobce také nespáchal jednání, které má znaky přestupku, ani podle závěru služebního hodnocení nebyl hodnocen jako příslušník, který dosahuje neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Tato konstatování uzavřel žalobce s tím, že mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti neoprávněně, v rozporu s ustanovením § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru.

Tuto žalobní námitku soud shledal důvodnou.

Podle ust. § 186 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění platném do 30. 9. 2016, kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvláště škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

Citovaná norma tedy stanoví předpoklady, jejichž zjištění v konkrétním případě vedou k uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Tento výčet předpokladů je taxativní, pročež kázeňský trest bude uložen jen tehdy, je-li dán alespoň jeden z těchto předpokladů.

Jestliže pak podle ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že „v odůvodnění [rozhodnutí] služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí

není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu“, pak je nutno trvat na tom, aby v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti byl výslovně a jmenovitě takový zákonný předpoklad pro uložení tohoto druhu kázeňského trestu uveden. To znamená, že příslušný služební funkcionář musí vyložit, jaké skutečnosti ve věci zjistil a jakými úvahami z nich vyvodil existenci takového předpokladu.

Městský soud však konstatoval, že v projednávané věci se tak nestalo. Služební funkcionář, který rozhodoval v I. stupni – ředitel Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie - ohledně skutkového stavu uvedl, že u žalobce jako u příslušníka Policie České republiky, který vykonával toho dne od 08.00 hodin denní směnu na ICP na mezinárodním letišti P., byla dne 17. 9. 2012 naměřena v 08.15 hodin dechovým analyzátozem alkoholu značky Dräger Alcotest 7410 Plus hodnota 0,74 promile alkoholu v dechu; pro řádné ověření zjištěné skutečnosti byla orientační dechová zkouška v 08.26 hodin opakována a to opět s pozitivním výsledkem s hodnotou 0,80 promile alkoholu v dechu a následně byla provedena ještě třetí orientační dechová zkouška v 08.48 hodin s pozitivním výsledkem 0,68 promile alkoholu v dechu. V návaznosti na zjištěné pozitivní výsledky orientačních dechových zkoušek se jmenovaný následně podrobil i lékařskému vyšetření na ovlivnění alkoholem - včetně odběru krve, jenž byl proveden téhož dne v 09.40 hodin v P. k. nemocnici, a.s. Tímto laboratorním vyšetřením krve jmenovaného (č.761/12) bylo jeho ovlivnění alkoholem v průběhu služby dne 17.9.2012 prokazatelně potvrzeno s tím, že v jeho krvi byla zjištěna přítomnost alkoholu ve výši 0,55 promile alkoholu.

V odůvodnění svého rozhodnutí ředitel Ředitelství služby cizinecké policie dále popsal průběh řízení se žalobcem, uvedl způsob opatření podkladů pro rozhodnutí a výčet norem jak obecně závazných právních předpisů (zejména zákona o služebním poměru), tak i předpisů služebních (zejména Závazného pokynu policejního prezidenta č. 181/2006), a konstatoval, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku podle ust. § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru. Své úvahy pak služební funkcionář uzavřel s tím, že žalobce svým jednáním porušil služební slib, při výkonu služby důsledně nedodržel právní a služební předpisy a ohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. V celém obsahu odůvodnění však zcela absentuje jakákoliv přezkoumatelné tvrzení o tom, že ve věci byl shledán alespoň jeden ze zákonných předpokladů pro to, aby žalobci byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti podle ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Tato norma ostatně není v textu rozhodnutí služebnímu funkcionáře v I. stupni nejen interpretována, ale není ani citována. Vzhledem k tomu, že právě ta představuje právní podklad pro uložení předmětného kázeňského trestu, považuje soud absenci vypořádání se s ní za podstatnou vadu tohoto rozhodnutí, představující jeho nepřezkoumatelnost. Jestliže totiž služební funkcionář neuvedl nic o tom, který ze zákonných předpokladů podle ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru je ve věci dán, nelze správnost a zákonnost závěru o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti nijak přezkoumat.

Tuto vadu mohl v odvolacím řízení odstranit žalovaný, avšak neučinil tak. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že náměstek policejního prezidenta převzal skutková zjištění služebnímu funkcionáře, rozhodnuvšího v I. stupni, a akceptoval i jeho právní závěry. Výjimkou zde byl pouze závěr o formě zavinění ze strany žalobce, kdy odvolací orgán uvedl, že služební funkcionář nesprávně posoudil míru zavinění. Služební funkcionář totiž uvedl, že žalobce jednal v úmyslu nepřímém, avšak pro tento závěr si nezajistil dostatek důkazů, když neproověřil tvrzení žalobce, že ten požil poslední alkohol ve 21:00 hodin předchozího dne. Pokud by tomu tak bylo, jedná se o nedbalost nevědomou. Názor o úmyslném zavinění by bylo možno akceptovat jen tehdy, bylo-li by prokázáno, že

žalobce požil poslední alkoholický nápoj na d ráno a nebo výrazně později než 11 hodin před měřením; to však prokázáno nebylo. Odvolací orgán následně uvedl, že nenalezl dostatečné argumenty, které by jej vedly k tomu, že by mohl právně relevantně zpochybnit závěry služebního funkcionáře.

V celém obsahu odůvodnění rozhodnutí náměstka policejního prezidenta však zcela absentuje jakákoliv argumentace, která by se zabývala výkladem a aplikací ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru na žalobcův případ. Ani odvolací orgán tedy v napadeném rozhodnutí neuvedl nic, co by odůvodňovalo uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Odvolací orgán tedy sám nijak nevyložil, který ze zákonných předpokladů pro uložení tohoto kázeňského trestu byl v případě žalobce naplněn, a omezil se jen na to, že akceptoval právní závěry služebního funkcionáře. To by bylo možno akceptovat jen tehdy, pokud by závěry orgánu rozhodujícího v I. stupni byly úplné a přezkoumatelné. Jelikož však služební funkcionář ohledně aplikace ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru však, jak vyloženo výše, o této věci rovněž vůbec nic neuvedl, je závěr odvolacího orgánu ohledně uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti rovněž nepřezkoumatelný. Již sama tato skutečnost by nutně vedla soud ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost soud uvádí, že v rozhodnutí služebního funkcionáře v I. stupni lze nalézt jediné místo, které by bylo možno považovat za náznak úvahy o tom, proč je ukládán kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Na straně 5 rozhodnutí ze dne 29. 10. 2012 je totiž konstatováno, že žalobce svým jednáním porušil služební slib, při výkonu služby nedodržel právní a služební předpisy a ohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Skutečností je, že porušení služebního slibu je jedním z předpokladů podle ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Rovněž tak není pochyb o tom, že ve služebním slibu podle ust. § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru se policista zavazuje *důsledně dodržovat právní a služební předpisy*. Při mechanickém výkladu těchto norem by tedy bylo možno učinit závěr, že poruší-li policista právní a/nebo služební předpis, porušuje tím služební slib, a tudíž naplňuje jeden z předpokladů pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti.

Soud však konstatuje, že takovou sekvenci úvah vedoucí k závěru o nutnosti odejmout žalobci služební hodnost však odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře v I. stupni neobsahuje, takže nelze ani spolehlivě říci, že služební funkcionář takto skutečně uvažoval. Nadto je však nutno poukázat na to, že takový výklad a interpretace ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru bez další konkretizace by byl mechanický a formalistický, neobrážející smysl a cíl této normy. Vedl by totiž k závěru, že *jakékoliv* porušení *keréhokoliv* právního a/nebo služebního předpisu vždy znamená porušení služebního slibu, a tedy vždy nutně vede k uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Takový výklad citované normy však městský soud považuje za nesprávný. Zde soud poukazuje na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. února 2016, č. j. 5 As 35/2014 – 25, (www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že *„...jedinými případy, kdy § 186 odst. 7 neobsahuje explicitně vyjádřenou kvalifikovanou podmínku pro nastoupení trestu odnětí služební hodnosti, je „jednání, kterým příslušník porušil služební slib“, resp. kdy se dopustil „porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka“. Ovšem i k tomu, aby jednání, kterým příslušník porušil služební slib, bylo důvodem pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, je třeba, aby toto jednání svou závažností odpovídalo kupř. některému z dalších důvodů uvedených v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Předmětný kázeňský trest by tak nebylo možné uložit za každé porušení služebního slibu, včetně těch bagatelních, ale pouze u*

závažnějších případů takového porušení. Korektiv výlučně gramatického a formalistického výkladu je tak v tomto případě třeba hledat v samotném § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, popř. (byť pouze přiměřeně) v § 42 zákona o služebním poměru upravujícím důvody pro propuštění příslušníka.“

Městský soud tedy uzavírá tyto své úvahy s tím, že ne každé porušení služebního slibu, způsobené porušením právního a/nebo služebního předpisu, samočinně znamená nutnost uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Není-li taková souvztažnost samozřejmá, o to víc je nutno, aby služební funkcionář, resp. odvolací orgán, v rozhodnutí, jímž takový kázeňský trest ukládá, výslovně a zřetelně vyložil, že vyvodil existenci předpokladů podle ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, z jakých skutečností ji vyvodil a jakými úvahami. Jak vyloženo výše, v projednávané věci takto své rozhodnutí neodůvodnil ani ředitel Ředitelství služby cizinecké policie, ani náměstek policejního prezidenta.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že služební funkcionář nesprávně odůvodnil svůj postup podle ust. § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, které mu ukládá přihlédnout při určení druhu kázeňského trestu k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Služební funkcionář totiž uvedl, že při stanovení kázeňského trestu přihlédl k závažnosti kázeňského přestupku zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků. Závažnost kázeňského přestupku však spatřoval již v samotné skutečnosti, že žalobce nedodržel služební kázeň. To postrádá smysl, protože závažnost kázeňského přestupku lze posuzovat právě až za situace, kdy došlo k nedodržení služební kázně. Závažnost dále dovozoval z nedodržení zásad bezpečnosti a ochrany zdraví, aniž by nějakou porušenou zásadu citoval nebo uvedl jednání, které ji porušilo. Závažnost kázeňského přestupku dovodil služební funkcionář také z porušení služební slibu, když konstrukce je zcela opačná: o porušení služební slibu se jedná jen tehdy, jestliže je kázeňský přestupek závažný. Pokud služební funkcionář uvedl, že přihlédl k okolnostem, za nichž byl kázeňský přestupek spáchán, pak nezmínil ani tyto okolnosti, ani jak k nim přihlédl. Uvedl také, že přihlédl k žalobcovým pohnutkám, jež jej vedly ke spáchání kázeňského přestupku, ale neuvedl ani tyto pohnutky, ani jak je hodnotil a jak k nim přihlédl při stanovení kázeňského trestu. Rovněž tak služební funkcionář sice uvedl, že přihlédl k žalobcovu dosavadnímu přístupu k plnění služebních povinností, ale nevyjádřil, jak jej ovlivnila skutečnost, že podle závěru služební hodnocení ze dne 31. 1. 2012 dosahuje dobrých výsledků a že byl několikrát kázeňsky odměněn.

S touto námitkou se soud za současného stavu věci nemohl vypořádat, a to vzhledem k závěrům, vyplývajícím z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. února 2016, č. j. 5 As 35/2014 – 25. Tam totiž Nejvyšší správní soud koncipoval právní větu, že: *„Dojde-li služební funkcionář k závěru, že jsou naplněny podmínky stanovené v § 186 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti za kázeňský přestupek nebo jednání, které má znaky přestupku, a to i z hlediska závažnosti takového protiprávního jednání příslušníka, a tento svůj závěr v rozhodnutí v dané kázeňské věci řádně zdůvodní, nezabývá se již kritérii pro určení druhu kázeňského trestu obecně stanovenými v § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.“*

Pokud tedy ve věci nyní projednávané služební funkcionář dospěl k závěru, že jsou naplněny předpoklady podle ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti za kázeňský přestupek, nebylo jeho povinností zabývat se již kritérii pro určení druhu kázeňského trestu obecně stanovenými v § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. Důvodem tu byla skutečnost, že – jak vyložil Nejvyšší správní soud – „... jednání uvedená v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru zákonodárce koncipoval jako jednání typově natolik závažná, že za jejich spáchání předpokládá uložení právě nejpřísnějšího kázeňského trestu; není zde tedy dán prostor pro zvažování kritérií dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, neboť právě typová závažnost (kvalifikovaná povaha) daného jednání má za následek nutnost uložení nejpřísnějšího kázeňského trestu. Záruka přiměřeného a spravedlivého kázeňského trestu, jakož i toho, že daný příslušník nebude vystaven svévolnému jednání služebního funkcionáře, spočívá v důkladném zjišťování naplnění podmínek pro uložení příslušného kázeňského trestu a jeho řádném odůvodnění.“

V aktuální věci je však na závalu skutečnost, že ani služební funkcionář, ani odvolací orgán nedostali povinnosti důkladného zjišťování naplnění podmínek pro uložení příslušného kázeňského trestu a jeho řádného odůvodnění. Jestliže tedy v dalším řízení setrvá odvolací orgán na tom, že žalobcovo jednání je natolik závažné, že za ně nelze uložit jiný kázeňský trest, než právě odnětí služební hodnosti, bude povinen náležitě zjistit naplnění podmínek pro uložení právě takového kázeňského trestu, a řádně takový svůj závěr odůvodnit. Za takových okolností pak ovšem již nebude povinen zabývat se kritérii pro určení druhu kázeňského trestu obecně stanovenými v § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. Naopak, pokud by odvolací orgán shledal, že nejsou splněny předpoklady pro aplikaci ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, bylo by nutné, aby kritéria podle ust. § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru náležitě vyhodnotil.

Konečně žalobce namítl, že závěrečné odůvodnění nenaplňuje požadavky, které na odůvodnění rozhodnutí ve věcech služebního poměru klade ust. § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, a uzavřel s tím, že služební funkcionář nepostupoval v souladu s díkcí ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož měl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Tuto námitku soud shledal důvodnou, což konec konců vyplývá z jeho závěrů výše uvedených.

Podle ust. § 181 odst. 5 v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhověl žádosti účastníka v plném rozsahu.

Jak městský soud vyložil shora, závěry služebního funkcionáře, resp. odvolacího orgánu týkající se uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti žalobci postrádají náležitého odůvodnění, neboť z nich není vůbec patrné, proč byl tento kázeňský trest uložen a zejména zda k tomu byly splněny předpoklady podle ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, resp. jaký konkrétní předpoklad k tomu byl splněn. Takovým úvahám a závěrům se orgány rozhodující v obou stupních zcela vyhnuly. Absence náležitého odůvodnění přijatého závěru pak nepochybně znamená rozpor s ustanovením § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, a tedy nezákonnost rozhodnutí. Za tohoto stavu věci se pak soud ovšem nemohl

zabývat námitkou ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci: jestliže jak služební funkcionář, tak odvolací orgán svůj závěr neodůvodnili vůbec, nelze posoudit, zda tak učinili na podkladě náležitě zjištěného skutkového stavu či nikoliv.

Ze všech shora uvedených důvodů tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto soud napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za tři úkony právní služby po 3100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 15 342,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková